

Arrest

nr. 213 755 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. P. DE BLOCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 oktober 2018 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd gehoord op 12 november 2018.

1.3. Op 20 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid). Deze beslissing werd op 21 november 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Jaffna (Noordelijke Provincie, Sri Lanka) en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. U woonde uw hele leven in Jaffna, eerst nabij Palaly, van 1990 tot uw eerste vertrek in 2006 in Chavakachcheri, in de tussentijd nog kort in Uduppiddy (2000-2002). U ging tot de tiende graad naar school, volgde na jullie verhuis terug naar Chavakachcheri nog een bijkomende opleiding en hielp nadien uw familie bij hun landbouwactiviteiten.

Eén van uw nichten was soldaat bij het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers of Tijgers genoemd) tijdens de voorlaatste fase van de Sri Lankaanse burgeroorlog (Eelam III; 1995-2002). Ze bracht in de jaren 1999 en 2000 verschillende keren wapens naar jullie thuis, dewelke u en een vriend van u voor hen verstopten en hen weer terug bezorgden wanneer ze ernaar vroegen. Uw nicht werd in het jaar 2000 gedood tijdens de oorlog. In 2006 begonnen uw persoonlijke problemen nadat deze vriend van u werd opgepakt. Hij diende zich in eerste instantie dagelijks te melden in een militair kamp, na twee weken lieten ze hem gaan. Vrijwel meteen nadien werd hij echter neergeschoten. Omdat hij uw familie tijdens zijn vrijlating ingelicht had dat hij ook uw naam had vermeld, besloot uw familie dat u best het land kon verlaten. In september 2006 verliet u daarom een eerste keer Sri Lanka. U reisde op legale wijze, met uw eigen paspoort, naar Doha, Qatar.

U werkte jarenlang als chauffeur in Qatar. In 2011 keerde u voor uw werk éénmalig kort terug naar Sri Lanka, eveneens op legale wijze, maar bleef uitsluitend in Colombo. U ging opnieuw werken in Qatar, tot u in 2017 besloot om definitief naar Sri Lanka terug te keren om bij uw familie te zijn en te trouwen. In november 2017 reisde u daarom, op legale wijze met uw eigen paspoort, terug naar Sri Lanka. U keerde voor het eerst terug naar Jaffna, en verbleef bij uw moeder in Chavakachcheri.

Op 5 januari 2018 werd u echter 's avonds thuis gekidnapt door enkele gemaskerde mannen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats, waar ze u enkele dagen mishandelden. Uw broers slaagden erin u te vinden en kregen u via de EPDP (Eelam People's Democratic Party) en mits de betaling van smeergeld vrij. U keerde terug naar huis en kwam niet meer buiten. Op 6 maart 2018 werd u echter opnieuw ontvoerd, u bleef ditmaal zeven dagen vastgehouden, waarna uw broers u opnieuw vrijkochten. Er werd u meegedeeld dat u bij een derde arrestatie vermoord zou worden, waarop jullie besloten dat u het land beter verliet. U bleef nog enkele dagen thuis en ging dan naar Colombo waar u nog ongeveer een maand bleef.

In april 2018 verliet u omwille van bovenstaande Sri Lanka. Met een vals paspoort vloog u naar Oeganda, waar u een klein half jaar verbleef. Op 25 oktober 2018 vloog u met een vals Indisch paspoort van Oeganda naar België, waar u aankwam op 26 oktober 2018 en nog diezelfde dag in de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 5 november 2018 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopies van volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte en de vertaling ervan naar het Engels en een brief van uw werkgever in Qatar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat u uw **beweerde terugkeer** naar Sri Lanka, van november 2017 tot april 2018 **niet aannemelijk** wist te maken. **Zo** legde u **geen enkel begin van bewijs** neer van deze terugkeer, noch van uw terugvlucht vanuit Qatar, noch van uw aanwezigheid in Sri Lanka al die maanden, noch van uw uiteindelijke vlucht uit Sri Lanka. Uw **paspoort** zou een goed bewijs kunnen vormen, u laat echter na dit voor te leggen. Uw uitleg, als zou uw broer het aan de smokkelaar hebben afgegeven, overtuigt allerminst. Vooreerst is het een stereotiepe, blote bewering dewelke u niet staaft. Bovendien waren uw verklaringen hierover ook niet geheel consistent. U gaf immers in eerste instantie aan dat de smokkelaar het van u afgenomen zou hebben, nadien zou uw broer het dan weer aan de smokkelaar hebben afgegeven, u wist dan ook niet meer precies waar (zie Notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS), p.4). Daarnaast liet u ook optekenen dat de smokkelaar enkel het paspoort van u zou hebben afgenomen (zie CGVS, p.4). Gevraagd naar andere documenten die uw terugkeer zouden kunnen staven, zoals van uw terugvlucht, bleek u echter geen enkel dergelijk bewijs te hebben. U zou er geen ticket van hebben, noch een instapkaart of reservatie (zie CGVS, p.15). Het CGVS ziet daarnaast ook niet in waarom u uw eigen, originele paspoort aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw persoonlijk reisdocument is en u beweert uiteindelijk met een ander document gevlucht te zijn. Temeer u volgens uw verklaringen zelfs niet over een kopie van uw paspoort beschikt (zie CGVS, p.15). Dat u daarbij ook uw oude, vervallen paspoort aan de smokkelaar zou hebben moeten afgeven (zie CGVS, p.15), maakt het geheel van uw verklaringen nog minder geloofwaardig. Hierdoor ontstaat dan ook het vermoeden dat u uw eigen paspoort bewust achterhoudt voor het CGVS om zo mogelijks informatie over deze beweerde terugkeer naar Sri Lanka te verhullen. Dit vermoeden wordt verder versterkt door de vaststelling dat u verklaarde bij uw beweerde definitieve vertrek uit Sri Lanka gebruik te hebben gemaakt van een vals paspoort, maar -op de naam na- niets wist te vertellen van de details die erin vermeld stonden (zie CGVS, p.10). Wat er ook van zij, u legde geen enkel document neer ter staving van uw reizen. Ook van het maandenlange verblijf zelf in Sri Lanka legde u geen enkel begin van bewijs neer.

Bovendien ondermijnen enkele van uw **verklaringen over uw reisweg** verder de geloofwaardigheid van deze beweerde terugkeer. **Zo** liet u bij de DVZ optekenen dat u Sri Lanka definitief verliet op 19 april (DVZ Verklaring, pt.31), in eerste instantie was dit bij het CGVS 18 april (zie CGVS, p.3), verder tijdens het onderhoud met het CGVS gaf u plots opmerkelijk genoeg aan de datum niet meer te weten (zie CGVS, p.14). **Daarnaast** had u bij de DVZ nog verklaard de naam van de smokkelaar (van uw laatste reis) niet te kennen (zie DVZ Verklaring, pt.30). Uiterst bevreemdend dan ook dat u deze tijdens het onderhoud met het CGVS plots wel bleek te kennen (zie CGVS, p.20). Hierop gewezen, weet u uw eerdere onwetendheid aan het feit dat u toen erg aan het huilen was en u zich de dingen stilaan begint te herinneren (zie CGVS, p.20). Een dergelijke uitleg overtuigt uiteraard allerminst.

De geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka wordt **finaal** teniet gedaan door de vaststelling dat de lokale verkiezingen in uw regio u blijkbaar compleet ontgaan zijn. Ondanks uw beweerde aanwezigheid van einde november 2017 tot maart 2018, was u zich immers **helemaal niet bewust van de lokale verkiezingen** (zie CGVS, p.14) die onder andere in uw woonplaats Chavakachcheri gehouden werden op 10 februari 2018. Op dat moment was u volgens uw verklaringen nochtans gewoon bij uw moeder thuis (zie CGVS, p.6).

Door bovenstaande vaststellingen komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in deze periode in Sri Lanka zou hebben ondervonden reeds ernstig in het gedrang.

De ongeloofwaardigheid van deze beweerde problemen in 2018 wordt **verder** bevestigd door de bijzonder **weinig aannemelijke verklaringen** die u erover aflegde. **Zo** is het om te beginnen allerminst aannemelijk dat u **niet blijkt te weten wie** u precies ontvoerd zou hebben, waarom ze dat hebben

gedaan en waar ze u die twee keer, gedurende al die dagen, zouden vastgehouden hebben. U kwam niet verder dan dat het onbekende, gemaskerde personen waren, die Singalees praatten. Tot welke groep, dienst, of wat dan ook ze behoorden, daar had u naar eigen zeggen geen idee van (zie CGVS, p.17). Nochtans zouden uw broers wel contact hebben gehad met de autoriteiten en de EPDP (zie CGVS, p.15). Welke rol de EPDP precies heeft gespeeld in uw ontvoering/vrijlating, kon u evenmin vertellen (zie CGVS, p.18). U vermeldde verder tijdens het onderhoud wel na een algemene vraag de 'Aava groep', maar leek daarbij niet te suggereren dat zij er iets mee te maken zouden hebben (zie CGVS, p.18). Verder was u ook allesbehalve zeker over de reden **waarom** u dan wel ontvoerd zou zijn. U gaf in eerste instantie aan dat u het niet wist, u wist niet of het omwille van de problemen (destijds) van uw nicht was, of voor het geld (zie CGVS, p.17). Gevraagd of uw broers ook dergelijke problemen ondervonden hadden, antwoordde u ontkennend. U leidde er plots uit af dat het wel degelijk moet gebeurd zijn omwille van (de betrokkenheid bij het LTTE van) uw nicht (zie CGVS, p.19). Waarom ze u dan tijdens de ontvoeringen nooit naar uw verleden of de problemen van uw nicht hebben gevraagd, is een raadsel (zie CGVS, p.17). Voorts had u niet het minste idee, zelfs niet bij benadering, **waar** u die beide keren zou zijn vastgehouden. U trachtte zich in eerste instantie te verschuilen achter de blinddoek die u kreeg. Erop gewezen dat u zelfs dan toch een idee van de afstand moet hebben gehad, weet u het aan de spanning en uw verdriet (zie CGVS, p.17). Dat u uw land van herkomst zou verlaten omwille van dermate ernstige problemen, en naar dergelijke zaken zelfs nog niet zou vragen, is allerminst aannemelijk.

Verder is het uitermate bevreemdend dat u **geen voorzorgsmaatregelen** zou nemen, zoals u expliciet aangaf, na de eerste ontvoering, omdat u meende dat de problemen voorbij waren (zie CGVS, p.16). Temeer gezien de ernst van de situatie, het feit dat u geen weet had van wie er achter zat of waarom, alsook uw bewering dat uw vriend destijds (in 2006) ook eerst werd vrijgelaten om dan kort nadien vermoord te worden. Dat u **bovendien** zelfs na uw tweede ontvoering en de bedreiging daarbij van uw ontvoerders dat ze u een derde keer zouden vermoorden, nog enkele dagen gewoon thuis zou blijven (zie CGVS, p.19), ondermijnt verder wat er nog over zou kunnen zijn -quod non- van uw geloofwaardigheid.

Voorts dient hierbij ook opgemerkt dat u aangaf **helemaal niets te hebben gedaan aan uw problemen in Sri Lanka**. Zoals zal blijven uit volgende had u nochtans niets te vrezen van de Sri Lankaanse autoriteiten (zie verder). Bovendien wist u niet wie er precies verantwoordelijk was voor de ontvoeringen en bleek u alvast geen directe indicaties te hebben dat de autoriteiten hier op één of andere manier mee tussen zaten. U gaf enkel aan dat uw broers niet naar de politie wilden gaan omdat ze dan opnieuw smeergeld zouden moeten betalen (zie CGVS, p.19), meer niet. Het CGVS wijst er, voor het geval u nadien uw verklaringen nog wijzigt, hier alvast op dat de autoriteiten volgens toegevoegde informatie wel degelijk blijken op te treden tegen bendes als de 'Aava gang'. Daarnaast zouden jullie ook geen organisaties hebben gecontacteerd in Sri Lanka die zich met dergelijke problematiek bezighouden.

Uit voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u beweert te hebben ondervonden in Sri Lanka in 2018.

Dat er **voorts** ook **geen geloof kan worden gehecht aan uw initiële problemen**, dewelke u ertoe gebracht zouden hebben uw land **in 2006** te ontvluchten, blijkt uit volgende vaststellingen. **Vooreerst** wordt de geloofwaardigheid daarvan op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat u aangaf dat u in 2006 Sri Lanka op legale wijze, met uw **eigen paspoort** zou hebben verlaten. **Bovendien** liet u ook optekenen dat u in 2011 met datzelfde paspoort bent **teruggekeerd** naar Sri Lanka, u zich in 2014 of 2015 in Qatar nog tot de **ambassade** van uw land heeft gewend om een nieuw paspoort te verkrijgen en u in 2017 met uw nieuwe paspoort op legale wijze naar Sri Lanka bent teruggekeerd (zie CGVS, p.4). Dat u daarbij niet de minste problemen ondervond met de Sri Lankaanse autoriteiten (zie CGVS, p.19), ondermijnt op fundamentele wijze uw beweerde vrees voor diezelfde autoriteiten omwille van uw hulp destijds aan (uw nicht bij) het LTTE.

Het is **verder** ook weinig aannemelijk dat de Sri Lankaanse autoriteiten u, die slechts enkele maanden indirect voor het LTTE zou hebben gewerkt, **zovele jaren ongemoeid** zouden laten en u dan nu bij een eventuele terugkeer plots zouden viseren omwille van wat hulp aan het LTTE in de jaren 1999-2000. **Bovendien** wordt de geloofwaardigheid van deze hulp ondermijnd door de vaststelling dat u **met geen woord over repte over uw eigen aandeel in de hulp aan (uw nicht bij) het LTTE** op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u eveneens invulde met de hulp van een tolk die het Tamil machtig is. Hierop gewezen door het CGVS, kwam u niet verder dan dat u gevraagd werd (bij het interview met de DVZ)

om het kort te houden. U verklaarde wel dat u eerder ook zou verteld hebben dat u hen hielp (zie CGVS, p.20), wat evenwel niet overeenkomt met de weergave van uw verklaringen aldaar. U verklaarde zich overigens ook akkoord met deze weergave. Dat u daarbij overigens verschillende andere details zou vermelden, maar dit essentiële element zou vergeten vermelden, is allerm minst aannemelijk. **Ten slotte** waren ook uw verklaringen over de activiteiten uw nicht bij het LTTE op zich al weinig geloofwaardig. U verklaarde in eerste instantie aan het CGVS dat ze in 2002 overleed, maar diende dat meteen te corrigeren, ze zou in 2000 al overleden zijn, maar jullie zouden er pas in 2002 over ingelicht zijn (zie CGVS, p.13). U bleek ook haar tiggernaam niet te weten (zie CGVS, p.13), hetgeen verder bevreemdt, zeker gezien de heldenstatus die aan voormalige strijders wordt toegedicht. Bovendien dient opgemerkt dat het hier slechts om een nicht van u ging en er behalve deze nicht niemand van uw familie actief geweest zijn voor het LTTE (zie CGVS, p.13). Het CGVS ziet dan ook allesbehalve in waarom u, zovele jaren na het beëindigen van de (zelfs nog volgende fase van de) oorlog, nog dermate grote problemen zou moeten vrezen omwille van wat hulp aan, dan wel de activiteiten zelf van een nicht van u, terwijl u al die jaren probleemloos het land kon in- en uitreizen en daarbij nooit problemen ondervond.

Op basis van al het voorgaande kan het CGVS dan ook besluiten dat er absoluut geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanspraak en de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Wat betreft de documenten omtrent uw identiteit (identiteitskaart en geboorteakte), kan gesteld worden dat het gaat om elementen die niet ter discussie staan. Wat betreft het document van uw werkgever in Qatar, ook het feit dat u daar jarenlang verbleven heeft wordt niet betwist.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen het LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van het LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met het LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met het LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw aanspraak en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel verwijst verzoeker naar artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting weer over de bewijslast. Tevens haalt verzoeker onder verwijzing van rechtspraak van het Europees Hof van Justitie de samenwerkingsplicht aan die op het CGVS rust.

Verzoeker blijft achter zijn verklaringen staan en stelt zijn volledige medewerking te hebben verleend gedurende het ganse onderzoek van zijn vluchtrelaas.

In een tweede middel verwijst verzoeker naar artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet en zet op algemene wijze uiteen wat vervolging is. Hij voert aan dat, gelet op de actuele situatie in Sri Lanka in het kader van vermeende banden met LTTE, *“naar alle waarschijnlijkheid en redelijkheid kan worden aangenomen dat”* hij een gegronde vrees heeft voor zwaarwichtige represailles. Verzoeker stelt naast een gevangenisstraf ook de dood te riskeren en zich op geen enkele vorm van bescherming zou kunnen beroepen om zich daartegen te wapenen.

In een derde middel verwijst verzoeker naar de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij oppert dat hem in geval van gedwongen terugkeer naar Sri Lanka, onheuse praktijken zouden kunnen te wachten staan daar hij vermeend wordt bandne te hebben met de LTTE, temeer omdat zijn niet een actief lid was. Hij citeert in dit verband uit rapporten van 2016 en 2017 van Refworld en verwijst naar de COI Focus *“Sri Lanka: Risico bij terugkeer”* van 29 mei 2018. Ook verwijst hij naar een arrest van het Europees Hof van Justitie van 28 april 2018 waarin geoordeeld werd dat de verzoeker in kwestie, een Tamil met gezondheidsproblemen, in geval van terugkeer naar Sri Lanka een risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Aan het verzoekschrift wordt een kopie van een overlijdensakte gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas. Deze beslissing steunt op de vaststelling dat (i) verzoeker zijn beweerde terugkeer naar Sri Lanka van november 2017 tot april 2018 niet aannemelijk weet te maken, (ii) de ongeloofwaardigheid van de problemen die hij in voormelde periode in Sri Lanka verder bevestigd wordt door a) hij niet blijkt te weten wie hem precies ontvoerd zou hebben, b) hij geen voorzorgmaatregelen genomen heeft, c) hij aangaf helemaal niets te hebben gedaan aan zijn problemen in Sri Lanka, (iii) er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers initiële problemen dewelke hem ertoe hebben gebracht zijn land in 2006 te ontvluchten, (iv) de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de gedane appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen, (v) het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming, en alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk is voor verzoeker gezien zijn beweerde band met het LTTE als niet geloofwaardig wordt beschouwd. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn aangemeten profiel als LTTE sympathisant, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren van de gedane vaststellingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten aangaande de algemene situatie in Sri Lanka voor Tamils die banden hebben met de LTTE, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen en van zijn vermeende banden met de LTTE.

Het door verzoeker geciteerde arrest van het Europees Hof van Justitie betreft een individuele geval en kan in geen geval op verzoeker worden getransponeerd. *In casu* wordt immers geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden vluchtmotieven en aan zijn vermeende banden met het LTTE én, en in tegenstelling tot het geciteerde arrest, kent verzoeker geen gezondheidsproblemen. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift nog een kopie van een overlijdensakte van S.S. Daargelaten dat dit een loutere kopie betreft en derhalve slechts een relatieve bewijswaarde heeft daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, en voor zover aangenomen kan worden dat de persoon in kwestie daadwerkelijk verzoekers niet betreft, toont dit enkel aan dat zijn niet overleden is, een gegeven dat op zich niet betwist wordt. Uit deze overlijdensakte kan echter niet worden afgeleid dat zij soldaat was bij het LTTE, laat staan de voorgehouden problemen die verzoeker beweert te hebben gekend wegens het verlenen van wat hulp aan het LTTE in de jaren 1999-2000.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing worden weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker informatie aanhaalt waaruit blijkt dat Tamils en afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten, wijst de Raad er ook op dat, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt uiteengezet, dit onderzoek ook mogelijke inbreuken omvat op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te hanteren.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Sri Lanka zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Sri Lanka actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige

schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.9. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. J. JACOBS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. JACOBS

M.-C. GOETHALS